

HỒI 582

Trảm Thảo Trừ Căn

Khấu Trọng trở về doanh trại, trên thành, dưới thành đèn đuốc sáng trưng, binh lính vẫn đốt đèn chuẩn bị các công trình phòng ngự như đào hào, không vì đêm tối mà ngừng lại. Nổi bật nhất là tám tòa chòi canh bằng gỗ cao đến năm trượng ở bên ngoài, trên đỉnh lại chia thành hai tầng, trên mỗi tầng tiền lâu có tám tiền thủ đứng canh. Ma Thường đang chỉ huy binh lính, thấy Khấu Trọng về, kèm không được hỏi: “Có đánh nhau với chúng không, ủa? Thiếu soái chẳng phải vừa mới đi uống rượu đấy chứ?”

Khấu Trọng bá vai ỷ, cùng bước vào trại chính, nói: “Đánh thì sớm muộn gì cũng phải đánh, nhưng không phải đêm nay. Mũi của huynh rất thính, ta vừa mới uống ba ly!”

Ma Thường ngạc nhiên: “Xưa nay Lý Thế Dân trị quân cực kỳ nghiêm khắc, trong quân cấm uống rượu, sao lại có rượu ở đây?”

Khấu Trọng phẫn khởi: “Đó là bầu rượu cuối cùng lão Trình chôn xuống trước khi lập trại, hà! Con mẹ nó, cho nên khi lên soái trưởng tên này phải đích thân giám sát chặt chẽ, bốn người ta và lão Tần, lão Trình với lão La nấp trong trại uống rượu lên. Thật là thú vị.”

Ma Thường cảm khái: “Chắc là cũng chẳng khác gì lúc còn bé cùng ta nấp trong phòng đọc cấm thư! Thôi, không đùa ngài nữa! Đại tướng quân đang trong soái trưởng, đêm nay bọn ta phải tỉnh táo, theo tác phong của La Sĩ Tín, đêm nay chắc chắn sẽ đánh lên, đốt vài doanh trại ra oai.”

Khấu Trọng cười nói: “Yên tâm! Dầu thế nào lão La cũng nể mặt ta, không phải ỷ và ta có giao tình gì, nghiêm chỉnh mà nói, là nể mặt Tĩnh Trung Nguyệt của ta, đột kích với quy mô nhỏ chỉ có lợi cho ta.”

Ma Thường lộ vẻ ngưỡng mộ: “Thiếu soái nói rất phải, mặt tướng hoàn toàn đồng ý.”

Khấu Trọng vạch trưởng bước vào, Dương Công Khanh đã cỡi khôi giáp ngồi dưới chiếu, hai bên có đặt mấy cái bàn nhỏ, chiếc bàn phía bên trái đang đốt một lư đàn hương, khiến cả trại thơm phức, bàn bên cạnh còn có một bình trà nóng và mấy cái ly.

Viên đại tướng này thần thái nhàn nhã, thấy gã trở về, mỉm cười: "Nào! Uống ly trà nóng rồi nói."

Khấu Trọng ngồi xuống, nhận lấy chén trà nóng từ tay Dương Công Khanh, cười nói: "Không ngờ trên chiến trường mà Dương công vẫn biết hưởng thụ cuộc sống như vậy."

Dương Công Khanh thở dài: "Đàn hương và trà thơm là bí quyết để ta giảm căng thẳng. Đối với ta, ngủ không ngon giấc mới là đại kỵ của binh gia. Lát nữa ta còn phải thay cho Ma Thường, không nghỉ ngơi làm sao mà được?"

Khấu Trọng nói: "Dương công cứ ngủ con mẹ nó đến ba cây sào, việc trực ban cứ để ta thay."

Dương Công Khanh lắc đầu nói: "Bên ngoài toàn là những binh lính theo ta lâu năm, nếu họ phát giác ta biếng nhác không đồng cam cộng khổ với họ, trong lòng sẽ bất mãn. Thế kết quả ra sao?"

Khấu Trọng cười khố: "Có kết quả gì chứ? Kể cầm đầu nhà Đường là Lý Uyên, Thái tử là Lý Kiến Thành."

Dương Công Khanh lạnh lùng gằn: "Lý Kiến Thành!"

Khấu Trọng thấy hai mắt y bắn ra tia nhìn thù hận, biết y nhớ đến thù cũ, lãng sang chuyện khác: "Nhưng La Sĩ Tín là tướng tài, đầy đủ trí dũng, không dễ ứng phó."

Rồi đưa mắt nhìn vào chén trà, trong lòng giật mình, thầm nhủ bây giờ gã đang trong tình thế rất nguy hiểm, bởi gã đã mất lòng tin chiến thắng Lý Thế Dân. Vương Thế Sung ngoan cố đến mức khiến gã bất ngờ, y xích mích với Đậu Kiến Đức càng khiến gã rối bời, mà Lý Thế Dân vẫn còn oai thế từ trận chiến Bách Bích, Tân An thất thủ vì La Sĩ Tín quy hàng nhà Đường, lại thêm các tướng khác họ bí mật âm mưu hành thích Vương Thế Sung, nước Trịnh trong ngoài đều gặp khó khăn giống như một con thuyền đang không ngừng chìm xuống, khiến Khấu Trọng có cảm giác thất vọng.

Trước đó gã còn được Tần Thúc Bảo và Trình Giảo Kim kéo vào doanh trại quân Đường, nhờ vậy gã cảm nhận được quân kỷ ở đây rất nghiêm ngặt, sĩ khí dâng cao, các tướng đều liều chết và sùng bái Lý Thế Dân, tất cả những điều này đã đánh tan một chút ý chí còn lại trong gã. Nếu gã còn giữ tâm thái này, chắc chắn trận chiến Từ Giản sẽ thất bại.

Khấu Trọng toát mồ hôi lạnh, trước kia dù là đại hội chiến thiên quân vạn mã hay quyết thắng đơn đả độc đấu, gã có thể lấy ít thắng mạnh là nhờ vào lòng tin và ý chí mạnh

mẽ của mình, cho nên mới giữ được cảnh giới “tĩnh trung nguyệt”, du học binh pháp chiến lược với đao đạo, phát huy đến mức cao nhất, từ đó giành được chiến thắng. Cho nên bây giờ gã phải lấy lại lòng tin, sáng tạo ra thành quả trong tình thế không thể, như vậy mới mong chiến thắng.

Lời nói của Dương Công Khanh truyền vào tai gã: “La Sĩ Tín đương nhiên không dễ ứng phó, Tần Thúc Bảo và Trình Giảo Kim lại dễ xoi hay sao? Ngày mai khi đại quân của Vương Thế Sung tới, nếu ta đoán không lầm, Vương Thế Sung sẽ buộc bọn ta đánh trận đầu, tấn công trại của họ, hy sinh một số lượng lớn binh sĩ.”

Khấu Trọng bật cười: “Hay cho một tên gốc nghềch!”

Đang định nói tiếp, giọng nói của Ma Thường từ ngoài vọng vào: “Mỹ Hồ Cơ xin gặp Thiệu soái.”

Khấu Trọng nháy mắt với Dương Công Khanh, trả lời: “Mau mời nàng vào!”

Ma Thường nói: “Nàng muốn gặp Thiệu soái ở bên ngoài trại.”

Dương Công Khanh nhíu mày nói với Khấu Trọng: “Xem thử y thị muốn nói gì? Cẩn thận, đầu sao y thị cũng là người của Vương Thế Sung.”

Khấu Trọng vỗ vai Dương Công Khanh, tỏ ý bảo y yên tâm rồi vạch trại bước ra.

Ma Thường nói: “Xin mời Thiệu soái theo ta.” Rồi đi trước dẫn đường.

Bóng dáng Linh Lung Kiều xuất hiện phía ngoài dãy doanh trại, Khấu Trọng vỗ vai Ma Thường, nói: “Ma tướng quân cứ trở về, để ta ứng phó là được.”

Ma Thường quay trở vào, Khấu Trọng bước về phía Linh Lung Kiều. Từ đêm nàng phóng hỏa Vinh phủ giúp gã chạy thoát, gã và nàng không hề liên lạc với nhau, không biết thế nào mà bây giờ lại có cảm giác hơi xa lạ, có thể là vì lời nói của Dương Công Khanh ảnh hưởng đến gã, hoặc có thể là vì ánh mắt nàng nhìn gã lúc này.

Hai người cuối cùng cũng gặp nhau. Dưới ánh sao trời, nét mặt nàng mỹ nữ này có đôi chút bí ẩn.

Linh Lung Kiều hạ giọng: “Theo ta!” Rồi thi triển thân pháp, lướt vào bóng tối bên ngoài trại.

Khấu Trọng theo sát sau nàng, chạy mãi đến khu đồi núi cách Từ Giản về phía tây bắc khoảng hơn mười dặm, có một dòng suối hiện ra êm đềm dưới ánh trăng.

Linh Lung Kiều ngồi xuống tảng đá bên cạnh dòng suối, tỏ ý bảo gã ngồi xuống, bình thần thốt: “Lý Thế Dân đã từ Hoàng Hà lên bờ, hành quân suốt đêm, ngày mai sẽ đến đây.”

Khấu Trọng chung hưởng: “Tên tiểu tử này lại nhanh đến thế sao?”

Linh Lung Kiều nhìn gã, ánh mắt lấp lánh: “Thuyền đội của y có cả thấy tám mươi chiếc thuyền lớn, chỉ có bốn mươi ba chiếc thuyền cập bến lên bờ, những thuyền khác thì tiếp tục đi về phía đông, có lẽ binh lực của Lý Thế Dân khoảng ba đến bốn vạn, số còn lại có thể là tấn công Lạc Dương.”

Khấu Trọng lắc đầu: “Binh sĩ của bốn mươi chiếc thuyền còn lại sẽ không đến thẳng Lạc Dương mà là chuẩn bị tấn công các thành trì ở ngoài Lạc Dương, khả năng lớn nhất là thành Hồi Lạc trên bờ nam của Hoàng Hà, nằm phía đông bắc Lạc Dương, đó không những là kho lương quan trọng nhất đối với Lạc Dương mà còn là cửa ngõ giao thông của Hoàng Hà, nếu có thể lấy được Hồi Lạc, vậy thì có thể hô ứng với hạ dương ở bờ bên kia, cắt đứt giao thông đường thủy từ phía tây sông Hoàng Hà, khống chế Hoàng Hà, hơn nữa có thể tấn công một kho lương khác là Lạc Khẩu, từ đó đánh vào Hồ Lao, chiều này của Lý Thế Dân quả nhiên lợi hại.”

Linh Lung Kiều đưa mắt nhìn dòng suối lững lờ trôi, khẽ thốt: “Ta chỉ hy vọng cuộc chiến Lạc Dương kết thúc nhanh.”

Khấu Trọng ngạc nhiên: “Tiểu thư không hy vọng Vương Thế Sung thắng hay sao?”

Linh Lung Kiều bực dọc: “Ta không muốn nghĩ đến vấn đề này.”

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi: “Phải chăng cô nương và Vương Thế Sung đã nói vấn đề liên quan đến Đại Minh Tôn giáo?”

Linh Lung Kiều chợt xúc động, thở gấp hai hơi, lắc đầu nói: “Đừng hỏi ta, bất luận ai thắng ai thua trong trận chiến Lạc Dương, ta cũng đã hoàn thành di ngôn của mẫu thân. Bây giờ ta muốn trở về nơi thuộc về mình, không màng đến ai nữa, càng chẳng cần để ý đến chuyện Ngũ Sắc thạch nữa, ta không đủ sức.”

Khấu Trọng biết chắc nàng đã cãi nhau một trận to với Vương Thế Sung, cho nên mới chán nản thế này, chợt thấy xót thương trong lòng, dịu dàng nói: “Nếu Kiều tiểu thư muốn bỏ đi, sao không lập tức đi ngay, chỉ cần Khấu Trọng này còn sống, rốt cuộc sẽ có một ngày lấy lại Ngũ Sắc thạch đưa tận tay cho tiểu thư. Ta cũng muốn đến Quy Tử một chuyến xem sao.”

Linh Lung Kiều thở nhẹ: “Bây giờ chưa phải là lúc ta ra đi.” Nói xong đứng dậy.

Khấu Trọng cũng đứng dậy với nàng, ngạc nhiên: “Chỉ nói mấy câu như thế này thôi sao?”

Linh Lung Kiều nhún vai nói: “Chưa đủ sao? Vốn là ta đến tìm Dương Công Khanh, biết người ở trong đó, cho nên không kèm được mới nói với người vài câu, người cứ thông báo giúp cho Dương công là được! Ta đi đây!”

Khấu Trọng nhíu mày: “Đi đâu?”

Ánh mắt Linh Lung Kiều lộ vẻ hoang mang, lắc đầu: “Ta không biết, cẩn thận một chút, Vương Thế Sung chẳng có ý tốt với người.”

Khấu Trọng nhìn bóng dáng nàng dần khuất trong rừng sâu, thâm thở dài, gã hầu như có thể khẳng định đại quân của Lý Thế Dân đang tiến về phía Từ Giản, ngày mai sẽ là một ngày gian nan.

oOo

Từ Tử Lăng mượn bóng tối yểm hộ, nằm dưới khoang đáy của một chiếc thuyền chở vật tư quân sự, từ đường thủy lên ra Đồng Quan, sau khi xuất quan, bỏ thuyền lên bờ, chạy về phía Từ Giản. Gã muốn đến Lạc Dương, may mà nghe lén bọn vệ binh trên thuyền nói chuyện, biết Lý Thế Dân đang cầm đại quân tiến đánh Từ Giản nên mới chạy đến Từ Giản.

Trong lòng gã không ngừng hiện lên hình bóng Thạch Thanh Tuyền, Sư Phi Huyền như trở nên xa vời. Nguyên nhân có thể là vì gã kính sợ Thạch Chi Hiền, cũng có thể là vì gã quan tâm và nhớ nhung Thạch Thanh Tuyền. Thạch Thanh Tuyền là nữ nhi đầu tiên khiến gã sinh lòng ái mộ, đối với Sư Phi Huyền gã vốn không có lòng ái mộ, chỉ vì thân phận nàng đặc biệt khiến cho gã đành phải kèm chế bất cứ tâm trạng nào liên quan đến tình yêu nam nữ, cho nên lòng tôn kính nhiều hơn tình yêu. Cho đến khi ở Tái ngoại, ái tình đối với Sư Phi Huyền mới tuôn trào như dung nham không thể kèm chế nổi, suýt nữa đã không kết thúc được.

Đối với Thạch Thanh Tuyền lại không có trở ngại như Sư Phi Huyền, hơn nữa sức lôi cuốn của nàng mỹ nữ thông minh này đối với gã chẳng kém gì đối với Sư Phi Huyền, hoặc là do nhìn gã với con mắt khác, chấp nhận thối tiêu cho gã nghe, để gã nhìn thấy khuôn mặt như hoa của nàng, lại thêm với thân thể thê lương của nàng cũng khiến cho Từ Tử Lăng

không kèm được lòng mình. Nhưng Thạch Thanh Tuyền đã thổ lộ suy nghĩ của nàng, suy nghĩ đó giống như một chậu nước lạnh tạt xuống đầu gã, lúc đó gã đã hạ quyết tâm cố gắng quên nàng, nếu không sau này sẽ không có câu chuyện tình yêu giữa gã với Sư Phi Huyền ở Long Tuyền.

Sư Phi Huyền đã trở về Tịnh Trai, rất có thể mãi mãi không bước vào cõi thế nữa, Long Tuyền đã trở thành một đoạn hồi ức khó quên, khi về đến Trung Nguyên, việc đổi mặt với Thạch Chi Hiền khiến gã không ngừng nhớ đến Thạch Thanh Tuyền, trái tim héo hon đã sống trở lại.

Gã có tìm kiếm hạnh phúc cho mình hay không? Giả sử gã cố gắng, có thể lay động trái tim của Thạch Thanh Tuyền để nàng bỏ ý định sống một mình đến già không?

Từ Tử Lăng thở dài, trong lòng cười khổ, chuyện nhà ai nấy biết, gã biết về mặt tình cảm nam nữ, gã không thể chủ động tranh giành được gì cả. Khi ở Long Tuyền, chỉ cần Sư Phi Huyền có một lời từ chối, tình yêu tinh thần của họ sẽ không thể tiếp tục được nữa. Gã không muốn làm khó người khác, dù cho phải chấp nhận nỗi đau lớn nhất, dù cho phải trả cái giá sống đơn độc suốt đời, gã vẫn cố chôn nỗi đau xuống đáy lòng. Đó là tính cách cầu an của gã, Sư Phi Huyền đã nói đúng.

Hỡi ôi! Tại sao mình không thể thay đổi vì một người mình yêu? Có phải mình là một kẻ ngốc hay không?

Đường chân trời phía đông hừng sáng, một ngày mới sắp bắt đầu. Ngay lúc này gã nghe tiếng nữ tử la hét và tiếng binh khí giao nhau từ mảnh rừng cách đó một dặm về phía bên trái vọng đến, gã vội vàng đề chân khí phóng tới phía đó.

oOo

Trời rạng sáng, Khấu Trọng và Dương Công Khanh đứng trên tiền lâu trong doanh trại, theo dõi tình hình kẻ địch ở phía xa. Đại quân chủ lực của Lý Thế Dân từ phía tây bắc ùn ùn kéo tới, tiến vào đại trại, La Sĩ Tín, Tần Thúc Bảo và Trình Giảo Kim, chia thành ba lộ, áp sát tới Từ Giản, bày ra trận thế theo kiểu phòng ngự để đề phòng họ phát động tấn công nhân lúc quân chủ lực của y vẫn chưa ổn định.

Khấu Trọng tiếc rẻ nói: “Nếu chẳng phải bọn La Sĩ Tín lập trại cản trở chân tay ở đây, bọn ta có thể đột kích Lý Thế Dân.”

Dương Công Khanh lắc đầu: “Xưa nay Lý Thế Dân rất cẩn thận, suy nghĩ chu đáo, tuyệt không để cho kẻ địch có cơ hội đột kích. Bây giờ xem ra bọn ta đã ở thế bị động, chỉ đợi y tấn công, xem thử có thể thủ đến lúc nào.”

Khấu Trọng trầm thất kinh, biết Dương Công Khanh đã mất ý chí và lòng tin, cũng giống như mình đêm qua, nếu không khơi dậy lòng tranh thắng của y, rất có thể đại quân Vương Thế Sung chưa tới, Từ Giản đã mất.

Gã ung dung cười nói: “Đây há có phải là đạo chiến thắng, tấn công là cách phòng thủ tốt nhất. Bây giờ Lý tiểu tử vẫn còn oai thế từ trận chiến Bách Bích, sĩ khí lên cao, nếu để bọn chúng cảm thấy bọn ta khiếp sợ, chắc chắn tinh thần sẽ càng phấn chấn, khiến chúng trở nên mạnh mẽ hơn.”

Dương Công Khanh thật sự cả kinh, nhìn gã, ngạc nhiên hỏi: “Thiếu soái chẳng phải dùng năm ngàn binh mã của ta chủ động khiêu chiến hơn năm vạn đại quân của đối phương đó chẳng?”

Khấu Trọng cười ha hả, lộ vẻ tự tin mạnh mẽ, gật đầu đáp: “Có gì mà không thể? Quân chủ lực của Lý Thế Dân mới vừa tới, lại thêm đi đường vất vả, đêm qua lại phải đi suốt đêm, cả cơm sáng cũng không có thời gian ăn, lúc này chỉ có lão La mới ngهنh chiến được. Chúng ta không phải là không có cơ hội. Chỉ cần cố đánh một trận, chứng minh quân Đường không đáng sợ, bọn ta mới có thể đề bẹp được sĩ khí của kẻ địch, khơi dậy sĩ khí của quân ta. Nếu để quân Lý Thế Dân nghỉ ngơi một ngày, mà viện quân của Vương Thế Sung đêm nay mới tới, bọn ta khó cầm cự cho đến ngày mai.”

Dương Công Khanh cười khố: “Phân tích của Thiếu soái rất có lý, nhưng chỉ với quân của lão La cũng đã hơn bọn ta gấp ba lần, nếu bọn ta không đánh thắng nổi, trở về Từ Giản, hậu quả sẽ khó mà tưởng tượng.”

Khấu Trọng phấn khởi nói: “Thượng bính phạt mưu, bây giờ quân đội của lão La chỉ chuẩn bị để phòng ngự ta tấn công Lý Thế Dân, càng không ngờ bọn ta dám phát binh đột kích y, cho nên nếu bọn ta dám xuất binh thì đã trở thành kỳ binh. Giao phong chính diện, bọn ta đương nhiên sẽ thất bại. Nhưng bọn ta thực hiện sách lược bề ngoài là tấn công Lý Thế Dân, nhưng âm thầm tấn công quân La Nghệ. Chỉ cần làm theo diệu kế của ta, bọn ta

nhất định có thể tránh nặng lấy nhẹ, dắt mũi kẻ địch. Đại thắng tuy không thể, nhưng tiểu thắng thì có hy vọng, chỉ cần làm cho Lý tiểu tử thất kinh, bọn ta có thể đạt được mục đích.”

Khấu Trọng ghé đầu qua, khẽ nói vào tai y kế hoạch.

Trong khoảnh khắc đại quân Lý Thế Dân áp sát tới, gã hoàn toàn hồi phục tự tin.

oOo

Từ Tử Lăng hoàn toàn nhận ra hai nam một nữ đang kịch chiến là ai. Hai nam là Túc Hỏa Khoát Yết và Ác Phong Dương Mạc trong Ngũ Loại Ma của Đại Minh Tôn giáo, người nữ là Mỹ Hồ Cơ Linh Lung Kiều, nàng đang bị hai kẻ kia tấn công như vũ bão, nguy ngập đến nơi, trên người nhiều chỗ chảy máu, rõ ràng không thể cầm cự được nữa.

Từ Tử Lăng nổi giận, tăng tốc tiến về phía trước, đề tụ công lực toàn thân.

Song đao của Túc Hỏa Khoát Yết và trường kiếm của Dương Mạc phối hợp ăn ý, kết thành thiên la địa võng, mặc cho Linh Lung Kiều cố gắng phá vòng vây, kiếm thế vẫn không ngừng thu hẹp, khiến nàng chẳng thể nào thoát ra được. Nàng chỉ đành nhờ vào khinh công cao minh, nhiều lần tránh được sát chiêu chí mạng.

Khoát Yết nhìn thấy Từ Tử Lăng lao vào vòng chiến với tốc độ kinh người, gã chưa gặp Từ Tử Lăng, tuy là nhận ra đối phương chẳng phải tay vừa, vẫn lớn giọng quát: “Người ứng phó hần!”

Dương Mạc thu kiếm thối lui ra sau, lao về phía Từ Tử Lăng, kêu lớn: “Đêm dài lắm mộng, mau thu thập ă.”

Khoát Yết cười gằn, khai đao công về phía Linh Lung Kiều như mưa bão, Linh Lung Kiều thấy Từ Tử Lăng tới, lập tức tinh thần phấn chấn, cố gắng chặn thế công của đối phương. Thanh kiếm trong tay Dương Mạc đâm về phía Từ Tử Lăng nhanh như điện chớp, uy thế đủ mười phần, không hổ là nhân vật trong Ngũ Loại Ma.

Cả Thạch Chi Hiền còn không làm gì được Từ Tử Lăng, gã nào xem Dương Mạc ra gì, đột nhiên ngừng lại, hết như đóng đinh xuống đất, Dương Mạc đồng thời biến sắc, nằm mơ cũng không ngờ có người đang lao tới tốc độ kinh người mà vẫn có thể muốn dừng là dừng, vì thế y lúng túng, biến chiêu không kịp đành đâm thẳng vào ngực của kẻ địch. Từ Tử Lăng

lại lao tới phía trước, khi dùng ngực đón lấy mũi kiếm, đột nhiên áp sát đến bên trái của Dương Mạc, vung chưởng quét vào mũi kiếm.

Một luồng lực mạnh mẽ không thể cưỡng lại mang cả Dương Mạc loạn choạng té ra phía trước, đến khi tỉnh ngộ ra rằng đối phương sử dụng ngự kinh thì đã hối hận không kịp, mất thăng bằng, tro mắt nhìn Từ Tử Lăng lướt qua người, đột kích phía sau lưng Khoát Yết.

Dương Mạc hiểu hơn bất cứ ai, Khoát Yết chắc chắn chẳng thấy được mặt trời vào ngày mai, ý nghĩ đó dâng lên trong lòng, y lập tức mượn thể lao về phía trước, chạy càng xa càng tốt, càng nhanh càng tốt, bỏ rơi cả Khoát Yết mà thoát thân.

- o O o -